

ת"פ 36254/03/15 - מדינת ישראל נגד מ ל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36254-03-15 מדינת ישראל נ' ל
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רעות בר-טוב

המאשימה

נגד

מ ל

ע"י ב"כ עו"ד שרון חזות

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות הנאשם.

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

2. הנאשם ור (***) (להלן - המתלוננת) היו בזמנו נשואים ונולדו להם שלושה ילדים. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום היו השניים פרודים, מזה מספר חודשים, ומצויים בעיצומם של הליכי גירושין טעונים במיוחד, לרבות במסגרת הליכים משפטיים שונים.
3. במועד הרלוואנטי לכתב האישום היתה בתם הקטנה של בני הזוג כבת שנתיים (להלן - הבת). האירוע מושא כתב האישום אירע ביום 18.12.14, בשעה 17:10 או בסמוך לכך, בעת שהנאשם נפגש עם המתלוננת על מנת להשיב לידיה את הבת, שהיתה אצלו במסגרת הסדרי הראייה הזמניים (להלן - המפגש).
4. המפגש אירע בצומת הרחובות בלפור ויוספטל בבת-ים. המתלוננת הגיעה למקום עם אמה, גב' ב ע (להלן - ב), ברכב של אמה, ואילו הנאשם הגיע עם רכבו (והבת). ב החנתה את רכבה בצד ימין של הרחוב, בצמוד למדרכה, והנאשם החנה את רכבו אחריה.
5. על פי האמור בעובדות כתב האישום, במהלך המפגש תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה בלחיה הימנית, וכן איים עליה בכך שאמר לה כי לאחר שייגמר המשפט "ישאר ממנה רק אפר". הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של תקיפה סתם (בת זוג), לפי הוראות סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובעבירה של אימים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

6. תשובת הנאשם לאישום ניתנה בכתב, באמצעות בא-כוחו. הנאשם הודה בקיום המפגש, אך כפר בביצוע כל עבירה במהלכו. הנאשם טען כי דווקא המתלוננת היא זו שקיללה אותו ואף תקפה אותו בכך שירקה בפניו, אך הוא חזר לרכבו ועזב את המקום.

הנאשם הוסיף וטען כי במסגרת חקירת המשטרה נחקרה המתלוננת על התקיפה הנ"ל וכן בגין איומים, שבאו לידי ביטוי בהודעות טקסט מאיימות ששלחה לנאשם, אך משום מה בחרה המאשימה שלא להעמיד את המתלוננת לדין.

ב. עיקר פרשת התביעה:

7. מטעם המאשימה העידו לפני המתלוננת ואמה (ב), וכן חוקרת המשטרה שערכה את עיקר החקירות בתיק (רס"מ שני שושן). כמו כן הוגשו מטעם המאשימה מספר מוצגים, שביניהם, בנוסף להודעת הנאשם (ת/1), גם דו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת (ת/3) ודו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין ב (ת/2).

(1) עיקר עדות המתלוננת:

8. בהסכמת ההגנה הוגשו שתי הודעות המתלוננת, שנגבו במשטרה, חלף חקירתה הראשית. ההודעה הראשונה נגבתה זמן קצר יחסית לאחר האירוע (ביום 18.12.14 החל בשעה 17:29. ר' ת/4). ההודעה השנייה נגבתה מספר ימים לאחר מכן, ביום 22.12.14 (ת/5). בהודעה זו נחקרה המתלוננת כחשודה, באזהרה, בחשד לתקיפת הנאשם (ביריקה) ולאיומים (במשלוח הודעת טקסט מאיימת לנאשם).

9. בהודעה הראשונה תיארה המתלוננת את הרקע למפגש. לגרסתה, הנאשם היה צריך להשיב את הבת עד השעה 16:00. בשעה 16:20, משבושש לבוא, התקשרה המתלוננת אל הנאשם וביקשה כי יחזיר את הבת. המתלוננת היתה אז בדרכה לכיוון הבנק, ופגשה את אמה (ב). השתיים סיכמו כי ייסעו ברכבה של ב להביא את הבת ממשרדו של הנאשם. או אז התקשר הנאשם ולבקשתו מסרה לו המתלוננת את המקום בו השתיים נמצאות על מנת שיביא את הבת אליהן; וכדבריה:

אני יצאתי מהרכב עמדתי בחוץ]. אמא יושבה במושב הנהג. זה היה בצומת יוספטל בלפור. מ הגיע עם רכבו והילדה. הוא נעמד מאחורי הרכב של אמא שלי. יצא מהרכב והוציא את הילדה מהרכב. נעמדנו מאחורי האוטו של מ. הוא הביא לי את הילדה בידיים. אני העמדתי את הילדה על האוטו על מנת לסדר לה חולצה. ואז מ אמר לי 'יא שרמוטה, צריך לקחת את הילדה שלך לקופת חולים'. אני אמרתי לו למי הוא מדבר ככה. הוא התחיל לקלל אותי 'יא זונה, את לא שווה 50 שקל, אני יתן לך למצוץ אגוז'. הוא אמר שנשבע ומבטיח שאיך שנגמר המשפט יישאר ממני רק אפר. הוא נתן לי סטירה בלחי ימין ונכנס לאוטו שלו. אני לא הגבתי, לא החזרתי לו. מ אמר שלא יהיה מזונות עכשיו גם. בזמן שהוא התחיל בנסיעה הוא התנגש באחורה של האוטו של אמא שלי, אמא שלי יושבה ברכב. אני באותו זמן הייתי עסוקה בלהכניס את הילדה ברכב, במושב האחורי. אני שמעתי מכה והאוטו של אמא שלי זז. זה היה מכה חזקה מאחורה (ת/4, שורה 10 ואילך)^[1].

10. בהמשך הדברים הוסיפה המתלוננת "אמא שלי ראתה שהוא נתן לי סטירה, כנראה במראה" וציינה שאין עליה סימנים ושהיא לא נזקקה לטיפול רפואי (ת/4, שורה 21). לשאלת החוקרת מדוע לא הזמינה משטרה השיבה המתלוננת כי הנאשם נסע מהמקום ואילו הן הגיעו מיד למשטרה (שם, שורה 23). לבסוף אמרה המתלוננת כי היא רוצה מקלט לנשים מוכות שכן היא "מאוד מפחדת" מהנאשם, מאחיו ומחבריו (שם, שורה 26).
11. חקירת המתלוננת נמשכה ביום 22.12.14, תחילה בגביית הודעה נוספת מהמתלוננת (החל בשעה 14:41 - ר' ת/5) ומעט לאחר מכן בעריכת עימות בין המתלוננת לבין הנאשם (החל בשעה 14:57 - ר' ת/3).
12. ההודעה הנוספת (השנייה) היתה, כפי שהוזכר כבר לעיל, באזהרה. זאת, נוכח טענות הנאשם כי המתלוננת תקפה אותו, בכך שירקה עליו, וגם איימה עליו, בכך ששלחה לו הודעות טקסט מאיימות. המתלוננת הכחישה כי במהלך המפגש היא ירקה על הנאשם, אך הודתה בשליחת הודעות הטקסט שהוצגו לפניה. יוטעם, כי הודעות טקסט אלה אבדו למשטרה, מסיבות שלא התבררו, ועל כן לא הוצגו בבית המשפט. יחד עם זאת, מדברי המתלוננת עלה כי היא הודתה בתוכן ההודעות, שבהן, בין השאר, איחלה לנאשם ולמשפחתו שילקו במחלת הסרטן (ת/5, שורה 9). עוד אישרה המתלוננת כי בכוונתה לפעול נגד הנאשם ונגד אמו, אך סייגה את הדברים לדרכים חוקיות של תביעה משפטית ודיווח לרשות המיסים על העלמות מס (שם, שורה 19).
13. בעימות בין המתלוננת לבין הנאשם, שנערך כאמור סמוך לאחר גביית ההודעה השנייה הנ"ל, התבצרו השניים בגרסאותיהם. עם זאת, המתלוננת טענה הפעם שהנאשם פגע פעמיים ברכב של אמה; וכדבריה:
- הוא נכנס באמא שלי פעמיים עם הרכב. הוא נעמד מול הרכב של אמא שלי, היא אמרה לו 'מה קרה לך מ', הוא אמר לה 'שבי בשקט, כנסי לאוטו' (ר' ת/3, שורה 3 ואילך).**
14. בחקירתה הנגדית לפניי חזרה המתלוננת על גרסתה לאירוע. עם זאת, מדבריה לא היה ברור לחלוטין אם המפגש אירע בצד ימין של כלי הרכב (צד המדרכה) או בצד שמאל (צד הכביש); וכדבריה: **"בהתחלה זה היה מצד ימין, הוא מסר לי את הילדה ואחר כך זה היה בצד השני"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 7). המתלוננת הוסיפה וטענה שבעת מתן הסטירה היא החזיקה את הבת על ידיה (שם, שורה 20). לדבריה, כשנכנסה לרכב אמה שאלה אותה: **"הוא הביא לך סטירה ואמרתי שכן. ניסינו להרגיע את הרוחות כי ממש בכיתי"** (שם, שורה 28).
15. ב"כ הנאשם חקר את המתלוננת על הרקע לקרע בין בני הזוג, אשר לגרסתה החל בשל רומן אותו ניהל הנאשם עם אלמנת בן-דודו, שהיה גם שותפו לעסקים (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 7 ואילך); הגם שלטענת הנאשם דווקא המתלוננת היא שבגדה בו. כמו כן חקר ב"כ הנאשם את המתלוננת על סכסוכים של המתלוננת עם צדדים שלישיים או טענות שצדדים שלישיים העלו כלפיה. ואולם, אין מקום להתייחס כאן לעניינים אלה, שכן מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה כי סוגיית אופיה של המתלוננת אינה נושא המשפט שלפניי.
16. יחד עם זאת, יש מקום לציין שהמתלוננת אישרה כי היא הגישה תלונות רבות נגד הנאשם, שנסגרו; וכדבריה: **"אני די מאוכזבת מהמשטרה כי הקצין אמר לי שהם לא גננת"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 31). יש להדגיש, בהדבק דברים זה, כי במהלך חקירתה הנגדית העלתה המתלוננת

האשמות רבות כלפי הנאשם החורגות בבירור מגדרי כתב האישום. כך, למשל, המתלוננת האשימה את הנאשם בגניבת חפציה אישיים (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 18 ואילך); בזיוף מסמכים במסגרת ההליכים ביניהם בבית המשפט לענייני משפחה (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 22 ואילך); ובפגיעות ברכב של חברתה (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 28 ואילך).

17. לא זו אף זו: המתלוננת אף האשימה את הנאשם במעשי אלימות שונים, החמורים לאין ערוך מהמעשה שבו הוא מואשם לפני; וכדבריה: **"הוא נטש אותנו, אותי ואת הילדים. עד היום הוא לא הרים טלפון ולא שום דבר. הוא בנאדם שלא רק סטר לי, הוא הרביץ לי פעמים רבות, גם אתמול היו קללות ואיומים"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 22 ואילך); **"הוא ניסה לחתוך לבן זוגי את הפנים. בן זוגי לא מעוניין להגיע לבית המשפט ולהתערב בעניינים האלה... הוא ניסה לדרוס אותי ליד הילדים. הוא פוצץ אותי מכות ושבר לי את הטלפון. ועוד דברים שהוא מנסה להכפיש אותי. הוא התגרש ממני..."** (ר' שם, שורה 32 ואילך).

18. ב"כ הנאשם הציג למתלוננת הודעות טקסט, שעניינן התכתבויות בינה לבין הנאשם (לא מדובר בהודעות הטקסט שהוצגו למתלוננת בחקירתה השנייה במשטרה, ושכאמור אבדו, אלא בהודעות אחרות שהנאשם טוען שהמתלוננת שלחה). המתלוננת אישרה משלוח חלק ניכר מההודעות, הגם שציינה שייתכן שהנאשם זייף את חלקן (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 4 ואילך). עם זאת, המתלוננת אישרה כי בהודעות היא השתמשה בביטויים קשים כלפי הנאשם.

המתלוננת גם אישרה הודעה, שבה ציינה כי תדאג לצו מאסר לנאשם (נ/1). המתלוננת הסבירה, כי דובר בתקופה שבה הנאשם לא שילם מזונות והיא היתה לחוצה מאוד כלכלית, **"ולפעמים זה מוציא ממני את המילים האלה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 21, שורה 26 ואילך). עוד אישרה המתלוננת, כי כתבה פוסט בפייסבוק בו התייחסה לנאשם במילים **"הגיע הזמן לעשות סוף להיטלר"** (ר' נ/3), הגם שהוסיפה שלהערכתה הדבר היה בשנת 2015 (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 10 ואילך).

(2) עיקר עדות האם (ב):

19. כמו בעניינה של המתלוננת, גם בעניינה של האם ב הוגשו שתי ההודעות שנגבו ממנה במשטרה חלף עדותה הראשית. בהודעתה הראשונה - שנגבתה זמן קצר יחסית לאחר האירוע (ביום 18.12.14 החל בשעה 18:01. ר' ת/6) - תיארה ב את התרחשות האירוע כלהלן:

חיכינו למ שיביא לנו את הילדה. היינו בבת ים, בצומת בלפור יוספטל. הוא הגיע וחנה את רכבו מאחורי הרכב שלי. ר יצאה מהרכב להביא את הילדה. אני נשאיתי ברכב במושב הנהג. הבנתי שהם [ה]שתהו כי קורה משהו, כי ר לא באה מיד. בדיעבד התברר לי שקילל אותה, ודרך המראה הפנימית ראיתי שהוא נותן לה מכה סטירה בלחי, לא זוכרת איזה לחי, זה היה מטושטש, היה חשוך. אבל ראיתי שהוא נתן לה מכה בפנים. אני לא ראיתי שהיא החזירה לו. זה היה בצד שמאל, קרוב לרכב שלי בחלק האחורי. הרכב שלו חנה מאחורי ממש צמוד, במרחק של מטר. ואז הוא נכנס לרכב והתחיל בנסיעה, ואז שמעתי מכה מאחור, מכה חזקה מאוד. אני יצאתי מהרכב שלי, הוא הגיע עם הרכב שלו, נעמד בצמוד לרכב שלי ואמר לי 'כנסי לרכב, שבי בשקט, וטס' (ר' ת/6, שורה 3 ואילך).

20. הודעה קצרה נוספת נגבתה מב ביום 21.12.14 (ת/7). בהודעה זו ציינה ב: **"נתתי את העדות**

[ב]יום חמישי (דהיינו 18.12.14 - ש.א.) שהוא נכנס בי ברכב, אני זוכרת את זה עכשיו בדיעבד שהוא פגע בי פעמיים. פעם ראשונה, ואז חזר רוורס ועשה זאת עוד פעם ונכנס בי" (ר' ת/7, שורה 8).

21. יום לאחר מכן (ביום 22.12.14) נערך עימות קצר בין ב לבין הנאשם. לקראת תום העימות שאל הנאשם את ב אם היא ראתה שהוא נתן סטירה למתלוננת. ב השיבה כלהלן:

ש. את ראית שנתתי סטירה לבת שלך?

ת. היה חשוד, אני ראיתי את היד שלך עפה לכיוון שלה, סטירה אני לא ראיתי.

ש. למה אמרת שראית סטירה?

ת. כי ראיתי את היד שלו מונפת (ר' דו"ח העימות ת/2, שורה 18 ואילך).

22. כאמור, הודעותיה של ב הוגשו חלף עדותה הראשית, אך הוסכם בין ב"כ הצדדים כי ב"כ המאשימה תשאל את ב שאלה אחת, שבה תבקש ממנה להסביר את הפער שבין גרסתה בהודעה, שלפיה ראתה סטירה, לבין דבריה הנ"ל בעימות עם הנאשם (ר' ההסכמה בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 10). ב השיבה כלהלן:

אנחנו חוזרים שלוש שנים אחורנית. אני לא ידעתי שהמשפט הזה בכלל יתקיים. מה שאני זוכרת זה שאני הייתי באוטו. היתה השהייה, ראיתי שהרבה זמן הבת שלי לא חוזרת. ואז מהמראה ראיתי שיש איזה הנפת יד, היה חשוד, זה היה חמש נדמה לי אחר הצהריים והיה חשוד. מי שאימתה לי את זה, את ההשערה הכמעט מדויקת באופן ודאי, זה חלי שנכנסה עם הילדה בבכי והיא אישרה לי שהוא נתן לה סטירה (ר' בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 22 ואילך).

23. בחקירתה הנגדית התקשתה ב לזכור אם האירוע אירע משמאל או מימין לרכב; וכדבריה:

ת. מה שראיתי זה סיטואציה מהמראה, אני לא זוכרת בדיוק משמאל או מימין, אני חושבת משמאל.

ש. שמאל איפה זה? הצד של הכביש או המדרכה?

ת. תראה, זה בצורה הפוכה, אז אני לא יודעת מה להגיד לך, תבין, סיטואציה של לחץ, בכי, חושך ואני מהמראה, אז אני לא יכולה לדייק... (ר' בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 32 ואילך).

24. ב הוסיפה והדגישה את אכזבתה המרה מהנאשם. לדבריה, הנאשם היה אצלה בעבר ב"מקום ראשון", אך הפך אלים ומסוכן לבתה (ר' בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 8 ואילך). יחד עם זאת, ב ציינה כי היא אינה "פוחדת אישית" מהנאשם, אלא חוששת לבתה (שם, שורה 17).

(3) עיקר הודעת הנאשם:

25. לעיקר מוצגי המאשימה השונים כבר התייחסנו במהלך סקירת העדויות דלעיל. בנוסף למוצגים אלה הוגשה מטעם המאשימה הודעת הנאשם, אשר נגבתה ביום 22.12.14 (ת/1). בהודעה זו התייחס הנאשם לאירוע מושא כתב האישום כלהלן:

יום חמישי התקשרתי אליה כדי להחזיר לה את הילדה. היא אמרה שהיא לא בבית, שאביא לה את הילדה ליוספטל. הגעתי ליוספטל להחזיר לה את הילדה. הוצאתי את הילדה מהאוטו, הגשתי לה את הילדה. היא התחילה לקלל אותי [יא זין, יא קוקסינל]. אני לא התייחסתי ואז אמא שלה פתחה את הדלת והתחילה להגיד לי 'אתה לא רוצה להוריד הילוך?' אמרתי לה 'את לא מתביישת, בתור אמא, במקום להרגיע אותה את רק מחממת'. *** אמרה לי 'יא סמרטוט, אל תדבר עם אמא שלי וירקה עליי, וזה פגע בי ובאוטו. אמא שלה יצאה מהאוטו ואני ברחתי (ת/1 שורה 1 ואילך).

26. הנאשם הכחיש מכל וכל כי במהלך המפגש סטר למתלוננת או איים עליה. בנוסף, הנאשם הכחיש כי התנגש או פגע ברכב של ב, והוסיף וטען: "לא התנגשתי, אני חניתי לידה לא מלפניה, זה לא יכול להיות" (ת/1, שורה 19).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

27. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו. הנאשם הציג את עצמו כאדם נורמטיבי וטען כי עילת הגירושין היתה שהוא גילה כי המתלוננת בוגדת בו (ר' בפרוטוקול, עמ' 30-31). הנאשם הוסיף וטען כי אף לאחר הגט, המתלוננת ובן זוגה, שאותו כינה עברין, המשיכו להתעמר בו בהגשת תלונות שווא ועל כן הוא נדרש לתעד בצילומים כל מפגש עמה (שם, עמ' 31 שורה 16 ואילך).

28. בנוסף הכחיש הנאשם את טענותיה הכלליות של המתלוננת, שלפיהן הוא מתבטא כלפיה באופן לא יפה, מאיים עליה או מטיל עליה מורא. הנאשם ציין, בהקשר זה, כי דרך דיבורה של המתלוננת כלפיו - שלטענתו נובעת מכך שיש לה בעיית עצבים - מלמד שהיא לא חוששת ממנו כלל ועיקר (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 12 ואילך). הנאשם הציג הודעות טקסט נוספות, שלטענתו נשלחו על-ידי המתלוננת, הכוללות קללות ועלבונות שונים ומשונים (נ/5).

29. באשר לאירוע עצמו חזר הנאשם על התיאור שמסר בהודעתו במשטרה (ת/1). הנאשם הוסיף וטען כי לאחר שהחנה את רכבו מאחורי רכבה של ב, הוא יצא מרכבו, הקיף את הרכב מאחור והוציא את הבת מכיסא הבטיחות, כך שהמפגש בינו לבין המתלוננת אירע בצד המדרכה של כלי הרכב, דהיינו צד ימין של כלי הרכב (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 25 ואילך).

30. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי במפגש הוא חנה מאחורי רכבה של ב. הנאשם נשאל אפוא כיצד הדברים מתיישבים עם טענתו הנוספת - בהודעתו במשטרה - שלפיה לא ייתכן שהתנגש ברכבה של ב משום שהוא חנה לידה. הנאשם השיב:

...מה שאני זוכר, במעמד החקירה הם שאלו אותי שאלה שדיברתי עם אמא שלה. כשנכנסתי לאוטו והייתי ליד אמא שלה, היא פתחה את הדלת ואמרתי לה "מה את מלבה את העניינים" כבר הייתי לידה, לא באתי לאמצע בלפור להתעמת עם שתי נשים. נכנסתי לאוטו, התקדמתי טיפה לידה ואז היא התחילה עם הנאום שלה (ר' בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 27 ואילך).

31. הנאשם אישר את טענתו, בהודעתו ת/1, כי המתלוננת קיללה אותה באירוע, אך טען שלא התעצבן מכך משום שהוא "רגיל לזה" מצד המתלוננת (ר' בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 2). הנאשם הוסיף וטען כי המתלוננת לא בוחלת בשום אמצעי כדי לפגוע בו, והיא יודעת שתלונותיה במשטרה יפגעו

לו ישירות בפרנסה משום שהוא עובד בין השאר מול גופים ממשלתיים (שם, שורה 10 ואילך).

32. בהתייחס לגרסתה של ב טען הנאשם כי היא תעשה את הכל בעבור בתה, לרבות באמירת שקרים. הנאשם הכחיש גם את טענתה החלופית של ב, שלפיה הוא הניף את ידו כלפי המתלוננת. הנאשם הוסיף עוד, בהקשר זה, כי ב כלל לא יכלה לראות אותו מכה את המתלוננת, או מניף עליה יד, משום שהיא ישבה ברכבה, שהיה על הכביש, ואילו הוא עמד על המדרכה (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 27 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

33. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - הן במסגרת פרשת התביעה (המתלוננת וב) והן במסגרת פרשת ההגנה (הנאשם) - והתרשמתי מהן, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים בעל-פה (ב"כ המאשימה הגישה גם סיכומים בכתב וב"כ שני הצדדים הגישו הפניות מפורטות בכתב), אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירות שבהן הוא הואשם לפניי. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

34. במענה לטענות-העלילה מצד ההגנה השיבה ב"כ המאשימה, בסיכומיה בכתב, כי אם המתלוננת "היתה רוצה להכפיש את שמו של הנאשם קרוב לוודאי שלא היתה מספרת על אירוע אלימות מינורי יחסית, אלא היתה מדברת על איומים קשים או אלימות ברף גבוה יותר". נאה וחריפה היא תשובה זו, אך אין בידי לקבלה:

ראשית, עסקינן אמנם בתלונה אודות תקיפה ברף חומרה מינורי - סטירה שלא הותירה כל סימן ולא הצריכה כל טיפול רפואי - אך בעצם העובדה שמדובר בתקיפה (נטענת) מינורית אין כדי להפחית מאומה מנטל וממידת ההוכחה המוטלים על המאשימה. יתר על כן, דווקא כאשר מדובר במעשה ברף חומרה נמוך על בית המשפט להיזהר בטרם הטלת קלון פלילי בגינו.

שנית, אין זה מדויק לומר שהמתלוננת הסתפקה בתלונה אודות מעשה אלימות בודד, מינורי יחסית, ולא העצימה את גרסתה:

עוד בחקירתה במשטרה טענה המתלוננת - על אף שתיארה כאמור אירוע אלימות מינורי יחסית, אשר לא הותיר בה כל פגיעה - כי היא מבקשת לעבור למקלט לנשים מוכות משום שהיא "**מאוד מפחדת**" מהנאשם (ר' בפסקה 10 דלעיל).

לאחר מכן, בעדותה בבית המשפט הפליגה המתלוננת הרבה מעבר לגדרי כתב האישום וייחסה לנאשם ביצוע מגוון של עבירות כלפיה, בתחומים שונים.

יתר על כן - וזו הנקודה העיקרית כאן - המתלוננת אף האשימה את הנאשם במעשים שונים של אלימות חמורה, הגם שלא ציינה את פרטיהם המדויקים או את מועדיהם; וכדבריה "**הוא ניסה לחתוך לבן זוגי את הפנים... הוא פוצץ אותי מכות ושבר לי את הטלפון**" (ר' בפסקה 17 דלעיל).

שלישית, כפי שעלה מבין השיטין של עדות המתלוננת בבית המשפט, ואף מתוך השיטין עצמן,

למתלוננת טרוניות קשות מאוד כלפי הנאשם. טרוניות אלה באו לידי ביטוי בהתנהגויות שונות של המתלוננת: החל מקללות נמרצות, עבור באיחולי מוות בייסורים וכלה בתלונות שונות למשטרה (שנסגרו). המתלוננת אף אישרה כי היא אמנם ביקשה להביא למאסרו של הנאשם, הגם שטענה כי הדבר היה במסגרת ההליכים בבית המשפט לענייני משפחה ועל רקע אי-תשלום מזונות על-ידי הנאשם.

35. גם בגרסתה של ב נפלו פגמים מהותיים, עוד במהלך חקירת המשטרה. כזכור, בתחילת הדרך טענה ב כי הנאשם סטר למתלוננת, אך בעימות עם הנאשם שינתה את טעמה וטענה כי ראתה רק הנפת יד מצידו ולא סטירה. יש להדגיש, כי לא מדובר בסתירה הניתנת ליישוב, שכן בגרסתה הראשונה לא ציינה ב על דרך הסתם שהנאשם סטר למתלוננת אלא טענה - ברחל בתך הקטנה - "**ראיתי שהוא נתן לה מכה בפנים**" (ר' בפסקה 19 דלעיל). מדובר אם כן בסתירה מהותית בסוגיה העיקרית מושא המשפט, דהיינו: בשאלה אם הנאשם אמנם סטר למתלוננת במהלך המפגש.

36. זאת ועוד: גם גרסתה המאוחרת של ב - שלפיה באמצעות מראות הרכב היא הבחינה בנאשם מניף את ידו לעבר המתלוננת - מעוררת שאלות ותמיהות:

ראשית, אם ב אמנם ראתה את הנאשם מניף ידו כאמור, לא ברור כלל ועיקר מדוע היא לא ראתה גם את הסטירה עצמה.

שנית, אם ב אמנם ראתה את הנאשם מרים יד על בתה, לא ברור מדוע היא לא יצאה מיד מהרכב כדי לסייע לה; בפרט נוכח גרסתה בבית המשפט, בה ציינה שהיא אינה "**פוחדת אישית**" מהנאשם אלא רק חוששת לבתה (ר' בפסקה 24 דלעיל).

ואם לא די בכל אלה, לא למותר לציין את דבריה של ב - במהלך עדותה בבית המשפט - שלפיהם בעת האירוע היה חשוק, כמו גם את דבריה אודות חלוף הזמן מאז האירוע ועל כך שאינה זוכרת בדיוק היכן עמדו הנאשם והמתלוננת במהלך המפגש ביניהם.

37. הנה כי כן, אין די בעדויות שהובאו בבית המשפט על מנת להוכיח את העבירות, שבהן הואשם הנאשם, במידה הנדרשת לצורך הרשעה בפלילים. מכאן, שמתגבש במקרה זה ספק סביר, שממנו כמובן זכאי הנאשם ליהנות.

38. יחד עם זאת - ועל אף כל האמור עד כאן - לא למותר לציין עוד, כי עדותו של הנאשם לפני, כמו גם גרסתו במשטרה, אינם נקיים מספקות. במיוחד ניכר רצונו המופרז של הנאשם להרחיק את עצמו מכל התנהגות פסולה כלפי המתלוננת - לא רק פלילית, אלא גם בלתי מנומסת - ולגלגל את האחריות המלאה להיבטים השליליים שביחסי השניים לפתחה של המתלוננת ולהתנהלותה העצבנית (לפי טענתו). ואולם, היתממות זו של הנאשם אינה תחליף לראיות שהיה על המאשימה להביא לפני; ובוודאי שאין בה משום הוכחה כי הנאשם אמנם ביצע את העבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום.

ה. סוף דבר:

39. העולה מכל המקובץ הוא, כי על סמך הראיות שהובאו לפני בתיק זה לא ניתן לקבוע - במידת הוודאות הנדרשת בפלילים - מה בדיוק קרה במהלך המפגש בין הנאשם לבין המתלוננת ביום 18.12.14. מכאן, שמתעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירות שבגין הוא הובא לדין לפני. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות.

40. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, כ"ז טבת תשע"ח, 14 ינואר 2018, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.